

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra HARALD HILDETAND, af 'Digtninger, Første Deel', 1811

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872635920/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Og hvor Rigdom og Kraft, Skjønhed, er Strengenes
Klang;
Ey den romantiske Glands, selv ey et Capel kun i
Skoven,
Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors.
Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og Ræd-
sel!
Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende
Klang!

HARALD HILDETAND.

Hildetand med sølvgraæ Haar
Hu til Valhal vendte;
Hundredfemti Hædersaar
Heltens Isse kiendte.
Nu er svundet Nervens Kraft,
Nat fast blinder Øiet;
Rørt ei hlier det rustne Skaft,
Ryggen krumt er bøiet.
Tapper dog som Tyr i Nor
En Thegn han før mon være;
Drottens sieldne Daad var stor,
Dannerigets Ære.
Alle Konger agted han
Asathor at sende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.
Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forstode:
Hug sig af de Øinchaar,
Hurtig, veltihmode.

Klingen ei i Kiødet gik,
Kun den raged Brynet:
Bort med Haan af Borgen gik,
Hvo blinkede med Synet.
Odin, som han offred til,
Op ham Snillet vakte:
Svinefylkets særc Spil
Slet kun Fienden smagte.
Lært han var paa Ledrugaard
Længst af Odin selve;
Naar tæt hans Flok i Tryne staaer,
Maac tusind Fiender skiælve.
Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene;
Mødig, som den matte Val,
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.
Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede,
I Borgen lader Bruno brat
Ham en Badstu' hede.
Blid han ind i Badet gaacr,
Baalct de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.
Seent han mærker skumle List,
Snar til Døren trænger;
Luen slaaer alt lys i Qvist,
Laagen op han sprænger.
Kiæk med gamle Kraft han treen

Kold i heden Lue;
Kæmper giennem Krat og Green
I Kredsen han mon skue.
Herlig da den Herre god,
Helten uforfærdet,
Staaer i Døren, stærk af Mod,
Støtter sig til Sværdet;
Leer kun, naar de Luer slaae
For Lokken at fortære;
Derpaa talde Drotten saa,
Dristig og med Ære:

Har vel Harald her fortient,
Hadsk at vorde indebrændt?
Førte han mod Fienden ei
Folket frem paa Ærens Vei?
Kaldte ham ei Kampens Mand
For sin Kiækhed Hildurs Tand?
Lærte ham ei Lidskialfs Drot
Kampens Leeg at føre godt?
Slog han ei det tappe Sverg?
Stred han ei paa Norges Bierg?
Har han ei med Heltemagt
Hele Norden underlagt?
Drog da ei til Drottens Gaard
Tappe Dreng, som Krig forstaaer?
Baalet dog med Bølgen rød
Brænde skal ham før hans Død!

Bruno svared brat derpaa:
Billigt maa du tale saa.
Nag dog ei til Nogen bær,
Niding er ei blandt os her.